

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

י"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת בהעלותך
י"ח סיון תשפ"ה - אבות ב'
שנה כ"ד גליון אלף רט"ז
זמני כניסת ויציאת השבת

ה'תשפ"ה	מוצ"ש	ר"ת
7:25	8:31	9:01
7:10	8:28	9:03
8:10	9:29	9:41

שבחו של אהרן

מכ"ק מרן אדמו"ר רבינו
הרמ"מ זיע"א

רביה"ק מרן הרמ"מ זיע"א
דקדק דהנה כאן חלשה דעתו
של אהרן על שלא הקריב עם
הנשיאים בחנוכת המזבח,

משמע שהיה משתוקק וחפץ
להקריב קרבנות לפני השי"ת,
ואילו בפרשת שמיני, ביום
הקמת המזבח הביא רש"י הק'
עה"כ (ויקרא ט, ז) "ויאמר
משה אל אהרן קרב אל המזבח
ועשה את חטאתך, לפי שהיה
אהרן בוש וירא לגשת, אמר לו
משה למה אתה בוש לכך
נבחרת, הרי שהיה אהרן בוש
וירא מלהקריב קרבנות לפני
השי"ת, ולכאורה זהו דבר
והיפוכו.

ותירץ על פי מאמרו של
הרה"ק מרן קוה"ק רבינו דוד
מלעלוב זיע"א שכל יהודי
צריך שיהיו לו שני כיסים,
בכיס האחד יישא תמיד את
דברי חז"ל "בשבילי נברא
העולם", דהיינו שישאף
להשתוקק להתעלות בעבודת
השי"ת ולהתקרב אליו,

ובכיס השני צריך שיהיה
"ואנכי עפר ואפר",

דהיינו לדעת ולהכיר שפלות
ערכו לפני השי"ת ולא להרהיב
בנפשו ליטול עטרה לעצמו.

ובזה יבאר שאהרן הכהן
החזיק בשני אלו הבחינות,
דמחוד גיסא השתוקק להתקרב
ולהתעלות בעבודת ה',
בשבילי נברא העולם,

אך מאידך גיסא היה בוש וירא
לגשת, כי החזיק עצמו לאנכי
עפר ואפר.

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר
שליט"א

שלך גדולה משלהם

המצוה כולה רק שייכת לאהרן

שציוה הקב"ה, והנראה דהנה
בפר' שמיני בפסוק ויאמר משה
אל אהרן קרב אל המזבח וכו'
וברש"י ד"ה קרב אל המזבח
וזל"ק: שהיה אהרן בוש וירא
לגשת אמר לו משה למה אתה
בוש לכך נבחרת עכלה"ק.

חזו"ן דבעת שניגש אהרן אל

העבודה היה נתמלא כולו ביראה קדושה ויראת
שמים וכו' עד שמשה רבינו חזקו בדברים שדווקא
לכך נבחר.

והנה ידוע דברי החובת הלבבות אין תוקף חסידות
כבתחילתו, דדרך המון כשמתחיל בעבודת ה' הוא
כולו אש קודש, ועם הזמן מתמעט והולך ומרגיל את
עצמו בעבודה, ועבודת ה' נעשה אצלו כמצות
אנשים מלומדה.

וזה מה שבאה התורה ללמדנו להגיד שבחו של
אהרן שלא שינה מתחילת עבודתו כשניגש לעבודה
מלא יראה ובושה, ואדרבה לא רק שלא שינה, אלא
שכל פעם היה מוסיף והולך ביראה ובושה ופחד
לעבודת ה' ביתר שאת וביתר עז.

*

או"י להגיד שבחו של אהרן שלא שינה דהיינו שלא
שינה בעבודתו כמלא נימה, אלא כל יום ויום היה
מוסיף והולך בעבודת ה' מבלי לקחת לעצמו מנוחה
(בלע"ז הנקרא ויקעשיו) ולא עשה חשבון שמאחר
שנתייגע כ"כ מגיע לו קצת מנוחה מעבודת ה', אלא
להגיד שבחו שלא שינה שלא לקח לעצמו מנוחת
הנפש אלא כל יום היה "וחי בהם" מיט א פרישקייט
אין עבודת ה', ובכל יום יהיו בעיניו כחדשים, וכמו
שבפעם הראשונה היה עם כל א ברען כך היה מוסיף
והולך בכל יום מבלי לשנות בעבודתו, וכדאיתא
בגמ' (ברכות מ.) תן לו כל יום מעיין ברכותיו.

וזה פה"כ "ואברהם זקן בא בימים" דהיינו שעלה
ונתעלה עם כל ימיו בעבודת ה' מבלי לשנות
מעבודתו לצורך מנוחת הנפש או הבראה וכדו', אלא
כל ימיו בהאי קטירא איתקטיר וה' ברך את אברהם
בכל.

וזה ג"כ לימוד לדורות, שהאדם בעבודתו לה' יתברך
צריך שיהיה בשלימות בלי הפסקות אלא תמיד
יהיה בתשובה ומעש"ט. ירחם המרחם ישמור
המרחם עלי ועל כל ישראל.

ויה"ר שנוכח כולנו כאחד לשמירת וקיום התורה
בשלימות כדבעי ונוכח לעלות במעלות התורה"ש
ובגמ"ח אלץ מיט געזינטע אידישע שמחה

המשך בעמ' ב'

ידבר ה' וגו' דבר אל אהרן וכו'
בהעלותך את הנרות אל מול פני
המנורה וגו' (ח, ב)

וברש"י למה נסמכה פרשת המנורה
לפרשת הנשיאים, לפי שכשראה אהרן
חנוכת הנשיאים חלשה אז דעתו שלא
היה עמהם בחנוכה וכו' אמר לו הקב"ה
חייך שלך גדולה משלהם שאתה

מדליק ומיטיב את הנרות. עכלה"ק.

ולכאורה צריך להבין מה הרבותא בהטבת והדלקת
הנרות על שאר עבודות שבביהמ"ק שבוזה נחה דעתו של
אהרן, ורק בזו העבודה פייסו הקב"ה ולא בשאר עבודות
שבביהמ"ק.

והנראה עפ"י מה שכתב הספורני (פרשת אמור) ד"ה
יערוך אותו אהרן וזתדה"ק, שכל ארבעים שנה במדבר
היה רק אהרן כהן גדול זה הוא שדקטיר את הקטורת
והדליק את הנרות עיי"ש, דהיינו הגם שההדלקה כשירה
בזר (עיי' רמב"ם הלכות ביאת המקדש פ"ט ה"ה, והשגות
הראב"ד עליו, וכן עיי' ברידב"ז מ"ש בזה) וגם הקטורת הוא
לכל שבט הכוונה כדאיתא בגמ' שכל אחד מהכהנים
רצה ליכות בפיס הקטורת עיי"ש, ומ"מ במדבר היתה
מצוותו רק ע"י אהרן כהנא קדישא.

וזה מה שאמר לו הקב"ה חייך שלך גדולה משלהם,
דהיינו שלך ממש, שה מצוה כולה רק שייכת לך וא"א
לעשותה ע"י אחר זולת אהרן, וכמש"כ בספורני הנ"ל
וזהו 'גדולה משלהם'.

ומה שאמר לו הקב"ה שאתה מדליק ומיטיב את הנרות
הכוונה בזה הוא עפ"י מ"ש (שמות ל, ז) "ובהעלותך אהרן
את הנרות בין הערביים יקטירנה קטורת תמיד" וגו',
וכדאיתא (יומא יד.) ומאי בהיטיבו את הנרות הכי קאמר
רחמנא בעידן הטבה תהא מיקטיר קטורת עיי"ש ע"כ.

הרי לך דעבודת הנרות והקטורת עולים בקנה אחד בהדי
הדדי, וכן איתא ברמב"ן (תצוה ד"ה והקטיר) וזלה"ק:
דמצות הנרות והקטורת התחלתם צריכה להיות דווקא
על ידי אהרן כהנא קדישא עיי"ש.

וזה מה שאמר לו הקב"ה שאתה מדליק ומיטיב את
הנרות המוונה בזה הדלקת והטבת הנרות וכל המסתעף
לזה, דהיינו גם הקטרת הקטורת וכו"ל, דגם מצות
ההדלקה וגם הקטורת מצוותו דווקא על ידי אהרן כהנא
קדישא ובה נחה דעתו דשני מצוות אלו מיוחדות דווקא
אליו ולא ע"י זולתו ודו"ק.

יעש כן אהרן (ח, ג)

וברש"י להגיד שבחו של אהרן שלא שינה.

ולכאורה וכי איזהו שבח הוא לאהרן שלא שינה ממה

שטענדיג, דהרי כל עבודת ה' וקיום התומצ"צ צריך להיות בשמחה וטוב לבב מרוב כל, ושמחה מביאה להתרוממות בעבודה"ש, וכמובא בספד"ק יסוד ושוש העבודה כמ"פ כשמדבר בעניני עבודת ה' מדייק וזה"ק: כי עיקר עבודה היא השמחה עכ"ל, ובכוח השמחה זוכה האדם להתרומם ולהיות מוסיף והולך בעבודת ה',

וכדאיתאמריה משמיה דהרה"ק מרן רבינו **אלעזר מנדל מלעלוב זיע"א** שמפרש עה"פ "אז יאמרו בגויים הגדיל ה' לעשות עם אלה", דהיינו שהגויים לעת"ל ישאלו בתמיה הגדיל ה' עם אלה, מה יחוס שלהם ולמה דווקא עמהם עושה הקב"ה פלאות, ועל זה אנו מתרצים הגדיל ה' לעשות עמנו משום שהיינו **שמחים**, שעל אף כל היסורים והצרות ועול הגלויות שעברו עלינו מ"מ היינו שמחים בשמחת קיום התורה ומצוות ובשמחת שאנו יהודים.

וכמאמר צדיקים עמ"ש בתהילים "לשמח בשמחת גוייך", שאנו שמחים על שאנו גוי אחד של הקב"ה על אף היסורים שעברו עלינו בכל הזמנים בגלות המר והנממה, וגם לרבות בזמן הזה הפחד והיסורים והצרות מהרשעים הארורים בני ישמעאל ימ"ש רח"ל והנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל. והרואה יראה יד ה' בכל עת ובכל שעה שאפי' הכלי משחית מוכנים ומזומנים לעבר בני ישראל ומאיימים עלינו ביותר גרוע, מכל מקום אין

שיחת קודש המשך מעמ' א'

לנו מלך עוזר וסומך אלא אתה, ולבל יחשוב אף אחד שמדינת ארה"ב הוא המסייע לאר"י שלא יזיקו לנו בני ישמעאל, דהרי הם ג"כ בתוך תוכם אינם אוהבי ישראל אלא כלפי חוץ, אלא אין לנו מלך עוזר וסומך אלא אתה, ומפיר את עצתם ומקלקל מחשבתם והנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל.

ובזמן הזה שהוא עולם ההסתרה תולים בכל מיני סיבות שלכן לא הצליחו במזימתם ולכן לא עשו כך וכך וכדומה וכו', אבל האמת שצריך לידע ולהודיע שהקב"ה הוא המסבב כל הסיבות ותקיף ובעל היכולת כולם, ואבינו מלכנו אב הרחמן המרחם עלינו בכל עת ובכל זמן, ואנו אין כוחינו אלא בפה ולבקש ולהתחנן מלפני הקב"ה שיעבור עלינו רק טוב, ואך טוב וחסד ירדפנו כל ימי חיינו ואבשב"ש ירחמנו ויושיענו, ברוך ה' ירחם ה' יעזור ה' ישמע ה', ולבקש על כלל ישראל בכללות ובפרטות לשמירה עליונה ולסד"ש בניקל ולברכות ולרפואות שליומות וכל טוב בניקל, ולחזור ולשנן בכל עת כי אין לנו מלך עוזר וסומך אלא אתה, הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל ומלוא כל הארץ כבודו וכו'.

ובידוע מזה"ק מרן הרמ"מ מלעלוב זיע"א שאפי' בזמנים קשים של מלחמות ובחוזן תשכל חרב וכולם פחדו, אך על רביה"ק לא היה נראה שום דאגה ושום פחד והיה חוזר ומשנן הפסוקים הנ"ל הנה לא ינום

ולא יישן וכו' ואלו שהיו רוצים לעזוב את ארץ הקודש בגלל המצב היה זועק שהשמירה הכי מעולה היא ארץ ישראל, וכמש"כ "והיה הנשאר בציון לפליטה" שארצה"ק היא השמירה העליונה על הכל, ועל עצם הצרות ועל החללים שנפלו בחרב על זה היה מצטער צער גדול עד כדי שעלתה לו בבריאותו, דהרי הוא היה המיצר בצרתן של ישראל והיה אוהב ישראל אמיתי זיעוכ"א.

וידוע מאמר צדיקים שלפני ביאת המשיח יהיה מלחמות ישמעאלים בינם לבין עצמם ואיש את חבירו יהרגו ורק אח"כ יבוא משיח צדקינו וכבר יהיה הכל מוכן. וידוע בל"ק זקני מרן הרמ"מ כשהיו מריבות בין הישמעאלים בינם לבין עצמם היה מאוד משבב זאת ואמר שזה דבר מאוד טוב ודי בזה שהם רבים בינם לבין עצמם, שהוא דבר בזוי ומבוזה שבני ישראל יצטרכו להילחם להבדיל עם בני ישמעאל ימ"ש ע"כ.

יעזור הקב"ה שנוכה לשמירה עליונה הכלל והפרט בא"י ובחו"ל ובכל מקומות מושבותיהם, ונוכה כאו"א לכל הברכות הרפואות וישועות כאו"א כפי הצטרותו בגו"ר שפע רב, פרנסה בהרחבה גדולה ובניקל עשירות מופלגת ברו"ג תורה וגדולה במק"א, וסד"ש חיי בני ומזוני רויחא ואריכי ורפואות השלימות, בריאות השלימות ישועות ושמחות וברכות השלימות בגו"ר ולבנין ביהמ"ק שוין יעצט אויף א זיסע אופן אייביג.

נרות חנוכה, לזאת עזר כח קדושתו וברכו התלהבות להיות קולע אל השערה, הכל כאשר צו' ה', היינו כדן וכדת, למען אשר הדורות הבאים שלא יהי' בבחינת על לבבך ויכלו ג"כ להדליק המנורה, וכו"כ נרות חנוכה, ולהמשיך כל הברכות כאשר יעשו כך כדן המבואר בש"ע, וע"פ פשוט אף שלא יגיעו באמת למדרגה הנבונה. וזה פירוש להגיד שבחו של אהרן שעצר ברוח קדושתו ולא שינה מכאשר ציו' למען טובת דורות האחרונים. (ישמח ישראל)

התקשרות עצמו בהדלקת המנורה בכונת משה רבינו. **התקשר** דכל אחד ואחד צריך לקשר תפילות ותורות לדציק הדור שבדורו, ויעלה ויבוא ע"י תפילתו לנח"ר עם תפלת הצדיק שידע ומכון כהוון וממשיך שפע רבב בכל העולמות, או להכליל ישראל, ואהרן כהנא רבא אף שהי' שושבינא דמטרוניא, ע"כ"ה הי' מקשר א"ע בהדלקת המנורה בכונת משה רבינו, וזהו יעש כן אהרן כאשר צוה ה' את משה, שהי' עושה על דעת משה רבינו ע"ה. וזהו שפירש"י ז"ל להגיד שבחו שלא שינה, היינו שעשה מצו' ע"י משה כמו כל אחד ואחד ישראל ולא הי' משנה משאר אחיו. (ישמח ישראל)

תורה **חיבור תורה** שבכתב עם תורה שבעל פה באחדות אחד. **דבר** אל בני ישראל ואמרת אליהם, כלומר כשתדבר אל בני ישראל תורה שבעל פה שהיא שורש הדיבור, ואמרת אליהם תחבר אליהם תורה שבכתב שהיא המחשבה הנקראת אמירה והוא הקול. וזהו משה ידבר והאלהים יענו בקול. ופירשו בקולו של משה, דהיינו ממדרגתו היה מסייע לו. כמו שמפרש רש"י ז"ל. ולזה כתיב כאן ובבא משה אל אהל מועד דהיינו השכינה שהיא מדרגת הדיבור והיינו לדבר אתו, וישמע את הקול מדבר אליו דהיינו שהיה הקול מחובר ומיוחד תורה שבכתב עם תורה שבעל פה שהיא הדיבור. ואהרן היה מדרגת שושבינא (דמטרוניא) דהיינו להעלות תורה שבעל פה ולקבל הארה מתורה שבכתב, והוא הצווי דבר אל אהרן ואמרת אליו ופרשו כנ"ל. בהעלתך את הנרות קאי על ששה סדרי משנה, שהם עיקר תורה שבעל פה ולכן לא כתיב בהעלתך שבעת הנרות, אל מול פני המנורה דהיינו תורה שבכתב כלומר שתדע שתורה שבעל פה היא מקבלת הארה מתורה שבכתב שלא תפריד אותם ח"ו, וכשלא תפריד אותם יאירו שבעת הנרות דהיינו תושב"כ עם תורה שבעל פה, ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה הנרות דהיינו שחיבר אותם יחד אותם, וזה פירש רש"י להגיד שבחו של אהרן שפעל בשלימות לחבר תורה שבכתב עם תורה שבעל פה שלא שינה כלומר ולא היו שניהם בפרוד ח"ו אלא אחדות אחד. (אורח צדיק)

אמרות טהורות בוח ההדלקה דאהרן

היושר שאינו נוטה לאחת הקצוות, וזהו שלא שינה בלי מכרעת לא לצד זה ולא לצד זה. (ישמח ישראל)

הר סיני **עבודתו** היתה בקדושה ובטהרה כנתינתן מהר סיני. כל הנביאים נתבאו בכה מוסיף עליהם משה שנתגבא בזה הדבר, היינו דברי נביאת משה רבינו שציאו מפיו בקדושה ובטהרה באימה ובריאה ברתת וביעיה היו כנתינתן מהר סיני, וכו'. וז"ש מלמד שלא שינה היינו שהדברים לא נשתנו אצלו, שציאו מפיו כהן גדול בקדושה ובטהרה כנתינתן מהר סיני. (ישמח ישראל)

יראה **מדרגתו** שהיה יכול לקיים מצוות בלי לשבר הפך ולשפך השמן. **מאמר** מורינו הוקן סכא קדישא א"א מוהר"י מווארקא, ז"ל אילו הי' הציני של הדלקת המנורה לה"ק מנאדרטשוב הי' משרב הפך ושופך השמן מיראתו הגדולה, ואהרן עשה הכל בסדר הנאות כמצו'. (ישמח ישראל)

צמצום **הקב"ה** היה מקבל ההדלקה אף אם לא עשו כדת, אלא צמצום הוא מחשבתו לעשות כרצון השם מפני הדורות הבאים אחריו והנרות של חנוכה. **אהרן** כהנא רבא אשר לכ נבחר מפי הקב"ה, בטח הגיע למעלה הזאת, ובהגיע להדלקת המנורה אשר ע"י הדלקה הזאת התעורר כנגדה המנורה העליונה להשפיע רב טוב לכל הברואים שבעולם, ברוב התלהבותו וקדושתו וטהרתו אף אם לא הי' נתן השמן כפי הדין הפשוט, הי' מקובל וערב בעיני הש"ת רוב קדושתו וטהרתו והתלהבותו לפעול כל טוב, ובעיניו הי' נקל לעשות כל ההכנות שלו, אולם לאשר אמרו חז"ל (במד"ב פ' א) כי הבטחתו הקב"ה שלך לעולם קיימת, וכמבואר ברמב"ם ז"ל שמרומנו בדברי המדרש הזה נרות חשמונאים, היינו שבכח ההדלקה הזאת יוכלו כל הכהנים להדליק נרות המנורה וכל ישראל יזכו לאפס קצה הבחינה הזאת בהדלקת

התקשרות **שינה מלשון חורה**, פירוש שלא היה צריך להתקשר שני פעמים. **דקשה** ליה לרש"י ז"ל מה חידוש שעשה כמו שצינו אותו ה"י וא"כ הא"ך מותרין במה שפי' להגיד שבחו של אהרן וקושי במקומה עומדת, ועוד יש לדקדק בל' יאירו שבעת כו' העלה נרותי והי' לו לומר האיר נרותי.

אך הענין דאיתא שבעה רועים יש לישראל אברהם כו' יוסף ודוד ושעליהם עומדים כל העולמות שהם מאירים בשבעה ימי הבנין והם יסוד כל העולמות ונמצא הצדיקים נקראים אורות. והנה הצדיק העובד השם באמת צריך לקשר עצמו בשבעה רועים הנ"ל והשי' מלמד לצדיק שהוא זה בלבד יעשה לקשר עצמו בשבעה רועים רק יקשר עצמו בכללות ישראל ג"כ אך זאת בלתי אפשר לקשר עצמו בכללות ישראל ובשבעה רועים בבת א' כי בעת שהוא מקשר עצמו בכללות ישראל צריך לירד ולהטות עצמו ממדרגתו העליונה, ובעת שהוא מקשר עצמו בשבעה הרועים איז הוא עולה גבוה מעל גבוה וא"ל להיות בב"א הב' קשרים הנ"ל. וזהו שאמר הש"ת דבר אל אהרן כו' דהיינו ללמדו שיעשה בהדרגה מתחילה יקשר עצמו בכללות ישראל ואח"כ בי רועים. וזהו בהעלתך את הנרות ר"ל בעת שתעלה עצמך להקשר בנרות הם ז' הרועים הנ"ל, אל מול פני המנורה הם כללות ישראל נקראים פני המנורה שהם השורש והגוף של המנורה, ואח"כ יאירו שבעת הנרות הם ז' הרועים שתתקשר ותאיר בהם.

ויעש כן אהרן כו' העלה נרותי כי בודאי אם הי' באפשרי שיעשה הצדיק השני קשרים כא' בודאי הי' נחת רוח לפניו ית"ש שיהיה הוא רצון וכן הי' הכוונה בשעה שדובר עם משה רבינו ע"ה, אלא שהתכוון למלך האדם איך שיעשה בהדרגה ואהרן בצדקתו הגדולה עשה שניהם בב"א בהתקשרות אחד. וזהו אל מול פני פני בשעה שהתקשר עצמו בפני המנורה, העלה נרותיה של שבעה רועים הכל ביחד וזה הי' שבח גדול לאהרן ראש החסידים לעשות כדבר הזה הנכבד בעיני הבורא ית, וזהו שפירש"י ז"ל להגיד שבחו של אהרן שלא שינה פ"י שלא הי' צריך לשנות דהיינו לעשות שני פעמים כנ"ל אלא עשה ותקין הכל כאחד והבן. (נעם אלימלך)

אמת **מדתו** היה מדת האמת. **מדת** אמת ישראל מעלת חיבור וחסרון עצמו, וז"ש על אהרן (מלאכי ב') תורת אמת היתה בפיהו ועולה אל נמצא בשפתיו בשלום ובמשור הולך אתו ורבים השב שמונו, והוא הרמז שהי' הנרות פונין כלפי נר האמצעי היינו כי אמצעי הוא ת"ת מדת אמת ליעקב, והוא בריח התימן, כלא נטי' לאחת הקצוות, רק ביושר הגמור, וכו'. וגם שלא שינה היינו שהי' מדתו מדת אמת, והוא קו

כח התהלים המתגלה בסיפורי מופת וסיפורי צדיקים (ג)

פייביש הענין - הפרוש מדוברבונה מעשה מופלא ונורא על כוח התהלים

ברוך, אביו של הרה"ק רבי שניאור זלמן, בעל התניא היה אז בחור צעיר... ובלע בצמא את כל אשר שמע מפי אנשים ולמד מספרים...

אחד הסיפורים שהיה אחוז התפעלות ממנו, היה הסיפור ששמע על הפרוש מדוברבונה:

...הדבר היה לפני כמה שנה, בדוברבונה חי ילד בשם פייביש הענין, שהצטיין מאוד ביראת השמים שלו. פייביש הענין לא הצליח ללמוד ולדעת הרבה תורה, כיוון שכשרונותיו לא הספיקו כדי להתמודד עם סוגיות קשות בים התלמוד. אך את רוב זמנו הקדיש לאמירת תהלים בחשק רב ונעימות מיוחדת. הוא הירבה לומר תהלים בהתלהבות גדלה והולכת ובהשתפכות הנפש. ובנוסף על היותו בעל גוף חסון ומראה נאה הוא ניחן בקול ערב. בית המדרש שבו ישב ואמר תהלים, הידהד מקול קריאת התהלים שלו. הוא אמר את המזמורים בקול שמח והכל חשו את השמחה שבקולו. **מאידך**, כשהגיע למזמורים בהם שופך משורר התהלים את מרי שיחו לפני ריבונו של עולם, היה קולו של פייביש הענין חדור מרירות ותחנונים, וכל השומעים חשו כי לבבם נשבר מצער, ודמעות מילאו את עיניהם.

כשמלאו לפייביש הענין שש עשרה שנה, פרש מענייני העולם הזה וחדל לדבר עם בני אדם. הוא סתם את נחיריו כדי שלא יגיע אליהם ריח מאכל, אטם את אחזיו כדי שלא ישמע קול שיחות אנשים, וקשר את עיניו במטפחת.

את ספר התהלים ואת התפילות ידע בעל פה. בכל יום מימי החול ישב בתענית, ורק בערב סעד את לבו בפת לחם חריבה ומים כדי לקיים את נפשו. בליל שבת קודש קידש על כיכר לחם ואכל ממנו קצת יותר מבחול, וכך היה גם ביום השבת, יותר מזה לא טעם אפילו בשבת וחג. כן מיעט מאוד בשינה עד כמה שהדבר היה באפשרותו, ובכלל עשה הכל כדי למנוע מגופו כל תענוג. למרות כל זאת, למרבית הפלא היה גופו בריא וחזק וגם מראהו היה שפיר. וכך נהג שנים רבות.

שמו התפרסם לא רק בכל דוברבונה, כי אם גם בכל ערי ועירות הסביבה, ואפילו גויי הכפרים דיברו בהתפעלות על אומר התהלים הצעיר.

לא זע ולא נע מעוצמת החבטות האדירות שירדו נהלה על ידי שונא ישראל. בדעתו של צורר היהודים הזה עלה רעיון לבצע תעלול בפרש הזה שמדברים עליו, על ידי כך שידאג להבאתו בחזק יד אל האחוזה, שם יכונסו כל אנשי האחוזה כדי להתקלס בו. הוא הטיל איפוא, על אחד מאנשיו לנסוע לדוברבונה ולהביא אתו את הפרוש. אבל אך התקרב השליח אל בית המדרש שבו ישב הפרוש ואמר תהלים ברוב התלהבות, נפלה עליו אימה ופחד, והוא לא העיז להכנס פנימה. קולו של הפרוש אשר נישא מבית המדרש כשהוא אומר תהלים בהתלהבות ודבקות, די היה בו כדי להניעו לשוב כולו נפחד אל אדונו הפריץ ולומר לו: כי מדובר באדם קדוש שאי אפשר לגשת אליו, או לחשוב להביאו בכח או לפגוע בכבודו.

מנהל האחוזה האכזר התמלא זעם. כיצד יתכן הדבר, שהמשרת שלו העז לסרב למלא את שליחותו ולהביא את הפרוש אל החצר? מיד ציווה להעניק למשרת הסרבן חמש עשרה מלקות בפומבי, למען ישמעו וייראו וכל פקודה שלו תתבצע ללא פקפוק. הוא שלח רוכבים עם חצוצרות אשר פשטו על הסביבה והביאו את צו הפריץ האומר: כי על כל האוכלוסיה לבוא כדי לחזות בעונשו של השליח שלא ביצע את שליחותו.

תוכניתו של מנהל האחוזה היתה להראות להמון, לאחר שישתיים הטיפול בשליח הסרבן, כי אין הפרוש תופס אצלו מקום כלל, וכי למרות הכל יצליח להביאו אל האחוזה כדי להתעלל בו. לשם כך בנה במת עץ גדולה תחת כיפת השמים, על במה זו היו אמורים להתקיים באותו היום ולעיני כל התושבים שירוכזו מכל הסביבה, שני מחזות: תחילה יצפו הכל בהלקאת המשרת החוטא, ומיד לאחר מכן יובא הפרוש אל הבמה כדי להעמידו ללעג וקלס.

המשרת אשר לא ביצע את הפקודה ולא הביא את הפרוש, הועלה אל הבמה ונקשר אל קורת עץ עבה שגבו מופנה אל הקהל. אנשיו של מנהל האחוזה עמדו עם מקלות מיוחדים שהוכנו מראש, והחלו בהלקאה כשאחד מהם עומד ומונה את הצליפות: אחת, שתיים, שלוש, ארבע... המלקות באו בזו אחר זו. האויר נבקע על ידי צליפת השוט אשר הדהדה בקול אדיר והתמזגה עם קול חבטה עזה על גוו.

כך, אחת אחרי השניה. בדרך כלל בהלקאה כזו נוצרים פסים אדומים, סילוני דם ניתים, אך במקרה של המשרת הסרבן, נדהמו כל הצופים לראות כי כל הצליפות הרבות שספג, לא השאירו כל סימן על גבו. גופו של המשרת אפילו לא זע ולא נע מעוצמת החבטות האדירות שירדו עליו, כאילו הוא לא חש בכאב כלשהו.

מנהל האחוזה ציווה להביא מקלות חדשים והצטוו להנחית עליו את הצליפות בכל כוחם. אך כל זה לא הועיל כלום, המשרת קיבל את המלקות כאילו לא נגעו אליו. כאשר מלאה מכסת הצליפות והמשרת המולקה שוחרר מכבליו, הוא נשאר עומד על עומדו כאילו לא אירע דבר וחזר לביתו בריא ושלם.

כעת ציפה הציבור למחזה הבא: לראות מה יארע לפרוש כאשר יובא אל הבמה, והפריץ ינהג בו כפי שהרבו לנהוג אז הפריצים ביהודים המסכנים, ששימשו קורבן לתעלוליהם כדי להתלוצץ.

עוד לפני כן שלח המנהל לדוברבונה חמישה פרשים, כשעליהם ממונה מפקד בכיר, שקיבלו פקודה נמרצת להביא את לבימה את הפרוש בכל מחיר, אפילו יהיה הדבר כרוך בשימוש בכוח. מנהל האחוזה ואתו הציבור כולו ציפו לבוא השליחים. והנה, שבו השליחים בידיים ריקות. חמתו של הפריץ בערה בו כאש להבה.

אלא שמפקד חוליית הפרשים סיפר ברעד: "היה בלתי אפשרי להתקרב אליו" אמר מפקד הפרשים, "כשהגענו לבית המדרש שבו נמצא הפרוש נישאו אליו גלי קולו הערב שחדר לעצמותינו. כשהתקרבתי אליו וראיתי אותו יושב בעיניים קשורות ושר את תפילותיו, מבלי שישמע ויראה את המתחולל סביבו, התמלאתי רגש של יראת כבוד כלפיו. הוא היה עטוף בטלית ועל ראשו התנוססה "קובית עור שחורה" (תפילין). למרות זאת, אזרתי עז לגשת אליו ולמסור לו את שליחותנו, אך רגליי לא יכלו לזוז ממקומן וקולי קפא בגרוני".

מנהל האחוזה שישע אותו בכעס וחוסר סבלנות: "ומה היה בסופו?" שאל. "הצלפתי באויר בשוט, כדי להודיע בכך לפרוש על בואנו אליו עם צו, אך הלה המשיך בזמירותיו כאילו לא אירע דבר. מלוי הספיקו בינתיים להיווכח בשיתוק שאחז בי ונמלטו מבית המדרש בפחד מוות. אני עצמי התחלתי לחשוב כיצד לצאת חי מעסק זה, ושמחתי כשהצלחתי בכך, כיוון שחששתי שאשאר לנצח רתוק למקומי כשידי מושטת באויר" סיים הפרש בהתרגשות גדולה.

הפריץ נתקף בחרון זעם גדול וציווה להלקות את מפקד הפרשים אשר לא מילא את תפקידו, בשלושים מלקות. הפעם השפיעו הצליפות על המוכה ומפקד הפרשים התפתל מייסורים, גופו כוסה בסימנים אדומים שמד לאחר מכן פרצו מהם סילונות דם והוא התעלף. כעת הודיע מנהל האחוזה בנימה של נצחנות: כי הוא עצמו יסע לדוברבונה כדי להביא את הפרוש, "במקום כל המשיך בערבו

המשך בעמ' ד'

הגולות דצדיקא

כ"ב סיון

כ"ג סיון

כ"ד סיון

כ"ה סיון

י"ט סיון

כ' סיון

כ"א סיון

– רבי יהודה ב"ר יעקב נ"ר עטר דוד האוה"ה הק' (תצ"א)
רבי יעקב אב"ד טוטשין ב"ר יהושע הוהן האוה"ה ישראל מאפסא (תקמ"ח)
רבי מנחם כהנא ב"ר דוד מסקווירא – אריה"ב (תש"ב)
– נעקח"ש רבי יחיאל מיכל ב"ר אלעזר מנמוירוב ב' שבוי ללוחות ה"י"ד (ת"ח)
רבי מרדכי אב"ד ליסא ב"ר צבי הירש אב"ד מעזריטש (תק"ף)
רבי מנחם כהנא מאיצקא ב"ר אברהם יהושע העשיל מאדואר הנהן ר"י משזרסקוב (תצ"ב)
רבי נתן דוד הכהן הולנדר אבד"ק אמסאנא ב"ר יוסף (תרח"א)
רבי שרגא פייבוש שנייבאל ב"ר דוד צבי שו"ת שרגא המאיר (תש"ס)
רבי ישראל דן טאוב ממוז'א"ץ ב"ר שמואל אלי' (תשס"ח)
רבי יוסף ב"ר עמנואל אירוגא ב' שימא אמונים מליז'רנו (ת"צ)
רבי צבי הירש המגיד מנדבורנא ב"ר שלום זליג ב' צמח ה' לצבי (תקס"א)
רבי זאב מרחמסטריווקא ב"ר יוחנן (תצ"ב)
– רבי רפאל ב"ר חזקיהו מלידולה ב' חופת התנים (תקמ"ח)
רבי בצלאל ב"ר אב"ד אוסטרא ב"ר נפתלי – הסמיכה חכמים (תצ"ב)
רבי אלעזר הוויניץ ב"ר יהושע – יד אלעזר (תצ"ב)
רבי יהושע העשיל הכהן אב"ד קאפיש ב"ר גדליה – זכרון יהושע (תצ"א)
רבי ארי' ליבוש הלוי הוויניץ מוסטיסלב ב"ר יצחק ב' הרי בשמים ותל ה"ה מצאנא (תש"ט)
רבי שלמה שפירא אב"ד מוונקאטש ב"ר אלעזר ב' שם שלמה (תצ"ב)

רבי מנחם כהנא מאיצקא ב"ר אברהם יהושע מאדואר ב' דבוי מנחם (תצ"א)
רבי דוד מנחם ב"ר יהושע העשיל באב"ד מטרנופול ב' שו"ת הצלחת השירון (תצ"א)
נעקח"ש רבי שמעון מעדליץ ב"ר אברהם שמואל בנימין ב' התעוררות תשובה וזנו רבי משה ב' יד סופר ה"ד (תש"ד)
– רבי ברוך אשר ב"ר אהרן מטשערנוביל (תש"ח) רבי דוד פונקל ב"ר נפתלי מירלש ב' קרבן העדה ושיירי קרבן (תקס"א) רבי יהודה לייב מרגליות ב"ר אשר זעליג מסוכטשוב פלאצק קאפיטשנין, מוואזנב. שעברשין, ולעסלא ובסוף ימיו אב"ד פונקפורט ב' שו"ת פרי תבואה, קרבן ראשית וטל אורות (תקצ"א)
רבי דוד ב"ר מנחם מנדל דייטש אב"ד עיר חדש – אהל דוד (תקצ"א) רבי משה ידוהם ב"ר מנחם מנדל מקאצק (תצ"א) רבי ברוך אשר טווערסקי ב"ר אהרן מטשערנוביל (תש"ח)
רבי ישראל מרדכי טווערסקי מרחמסטריווקא ב"ר יוחנן (תשס"ח)
רבי יצחק שלמה אונאנא אב"ד חוג חת"ס ב"ר אברהם צבי ה"ה (תשס"ד)
רבי חיים דב ב"ר שלום הלפרין מוואסלוי (תש"ח) רבי איתמר מנדבורנא ב"ר מאיר מקרעטשנין (תש"א)
– רבי יהודה אסאד ב' שו"ת מהרי"א אב"ד סאראהלי (תצ"ב) רבי יעקב ב"ר יוסף פולק מלובלין רבי של רבינו הרמ"א (תצ"א) רבי ישראל ארי' ולמנוביץ ב' עני ובעמח"ח חיי נפש (תשס"א) רבי שמואל צבי קובלסקי ב"ר בנימין רב ביהמ"ד סוכטשוב ב"ב (תש"ב)
רבי יצחק ב"ר אברהם שמואל מברנא הנהן רבי מרדכי מליעוב מטשערנוביל (תצ"ט)
– רבי יעקב יצחק מבלנדוב ב' אמת ליעקב ב"ר חיים יחיאל מאיר ממוזלינא (תצ"ב) רבי אברהם מינץ מפאדובה ב"ר יהודה (תצ"א) רבי שמואל מרגליות מסטריא – סטנוב ב"ר סנדר (תקצ"א)
רבי ישראל חיים ב' ליקוט מהרי"ח מראחוב ב"ר יהודה פרידמן (תצ"א)
– התנאים רבי שמעון בן מנחם, רבי חנינא סגן הכהנים, רבי ישמעאל בן אלישע כהן גדול (ג"א התנ"ח) רבי אריה לייב ב' אשר אב"ד מינסק ומיץ – שאגת אריה (תקס"ח) רבי אליהו מוויסקוט ב"ר אברהם יחפא השרף מקאנקאווה – אורז אליהו. רבי יחיאל מיכל מקורנא ב"ר צבי מנחם מענדיל.
רבי חיים ב"ר מרדכי אפרים פישל סופר המנהג חיים (תצ"א) רבי ברוך שמעון בן רבי יוסף משה שניאורסון ר"ר טשעבין דברית שמעון (תשס"א) רבי דב בעריש מביאלא ב"ר אברהם מטשעבין (תצ"א)

דברים חוצבי להבות אש שאמר כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א לבנו הגה"צ שיעלחט"א הדובר מישירים המשפיע הדגול מורינו רבי אלימלך בידרמן שליט"א.

בענין חומות התאוות אשר דבוקים וקשורים באדם ככלב גם לאחר מיתתו, באם אינו עוזבם ואינו שב בתשובה.

והאספסוף אשר בקרבו התאוות תאוה וישבו ויבכו גם בני ישראל ויאמרו מי יאכילנו בשד (במדבר יא, ד).

הדיוקים בפסוק רבו:

(א) מהו כפל הלשון התאוות תאוה.

(ב) מהו הריבוי גם.

(ג) הרי ידוע כשבני ישראל ברום המעלה אז נקראים בני ישראל, וכשהם בשפל המדרגה מכונים בני יעקב, ואם כן צריך עיון מהו הלשון ויבכו בני ישראל לכאן.

(ד) הרי מבואר בספה"ק דכל התאוות מקורם מאכילה שאינה כדבעי כמ"ש (דברים לא, כ) ואכל ושבע ודשן ופנה אל אלהים אחרים וגו' ונאמר (שם לב, טו) וישמן ישורון ויבעט, וכדאי' בזוה"ק (תרומה קנד): בגו מכליא ומשתיא יצר הרע מתרבה במעוהי דבר נש, משא"כ על המון הרי איתא בגמרא (יומא עה): לחם אבירים אכל איש, לחם שמלאכי השרת אוכלים אותו, אם כן איך הביאם המון למצב של התאוות תאוה.

ולתרץ כל זה יש לומר [הרוב ממנו נשכח] עפ"י הדברים שכתב המהר"ל זיע"א ויסוד דבריו הקדושים הוא, עפ"י דברי הגמרא (ע"ז ה.) אמר רבי שמואל בר נחמני א"ר יונתן כל העובר עבירה אחת מלפפתו ומוליכתו ליום הדין שנאמר (איוב ו, יח) ילפתו ארחות דרכם וגו', ר"א אומר קשורה בו ככלב וכו',

ומבואר דהני רשעי ישראל אפי' בשכבם בקבר,

בקברות התאוה, אדוקים המה עדיין בתאוותיהם המגוננות, וחוצ' ממה שצריכים לעבור צירוף אחר צירוף, יסוריהם הגדולים הם שהם אדוקים וקשורים בתאוה ואינם יכולים להגיע לזה, ע"כ דבריו הק'. וי"ל דזה היו יסורי האספסוף, דבאמת אדרבה המון זיכך וטיהר נשמות ישראל כמאמר הגמ' (יומא עה):

ברם האספסוף התאוות תאוה, התאוות דייקא, היינו שהם חפשו את התאוה, ויסוריהם היו שלא יכלו להגיע לזה, כי המון זיכך וטיהר אותם עד שנתבטלה תאוותם ע"י מזון הרוחני, זה היה כת האספסוף.

ועוד בחינה הי' 'בני ישראל' שהם היו ברום המעלות והמדרגות, ויובן ע"ד המוסופר מזקני החסידים, דבעת זקנתם לא הרגישו טעם מתיקות העבודה,

והסביר הרה"ח רבי יואל אשכנזי ז"ל מעיה"ק טבריה ת"ו, דבימי הנעורים היה להם מלחמת היצר, והיו גיבורים ושלטים ביצרם, והעונג רוחני ממלחמה זו ממנו שאבו מקור חיים לכל נפשם ומאודם, משא"כ בעת זקנתם דלכם חלל בקרבם. וזהו בחי' מאה"כ (מלכים א', א) והמלך דוד זקן בא בימים וגו' ולא יחס לו, דהיינו שהגיעו לו ימי זקנה שאין בהם נסיונות.

וכן ידוע מהרה"ק בעל בית אברהם מסלאנים זיע"א שבישיבתו בבאראנאוויטש היו בחורים עובדי ה' ומתמידים גדולים, ופעם בסוף הזמן בערב פסח העניקו כעין פרס למצוייני הישיבה

שיכנסו לקודש פנימה והבית אברהם אמר להם שיחה, אחר שנכנסו לחדרו הבית בהם ולא אמר להם מואומה אלא אמר להם בזה"ל ללא שום הסברים, מה אומר בעל ההגדה, ותרבי ותגדלי ותבואי בעדי עדיים וגו' ואת ערום ועריה (יחזקאל טז, ז),

אחד הבחורים שהיה שם סיפר שלא מצאו להם מקום מרוב פחד כי הבינו דבריו הקדושים, ותרבי ותגדלי - לומדים הרבה ומתפללים הרבה וכו' - ואת ערום ועריה, אחר הפסקה של כמה דקות המשיך בתנוחה אחרת, אבל מה ממשיך שם בעל ההגדה, ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיון (שם ו) - דהיינו שופכים דם במלחמת היצר, אז - ואומר לך בדמיון חיי ואומר לך בדמיון חיי - מיט אזה בלוט קען מען לעבען [עם דם כזה יכולים לחיות].

וזהו הפי' וישבו ויבכו גם, לרבות בכיה אחרת של בני ישראל, שהם ברום המעלה, והם בכו מי יאכילנו בשד, כי המון זיכך אותם עד שהגיעו להתרוממות כזאת שלא היה להם כלל מלחמה, ולכן בכו מי יאכילנו בשד,

וכמו"כ עזה"ד אמרו ונפשנו קצה בלחם הקלוקל, דהיינו לחם שאין בו מלחמות מצוה בעבודת השי"ת, ובכיייתם היתה על כך, שיהיה להם על מה להתגבר בכדי להגיע לתכלית בריאת האדם, וכמאמר הרה"ק מליז'ענסק זיע"א בצעטיל קטן (אות טז) האדם לא נברא בעולם רק כדי לשבר את הטבע. ובזה מתורץ כל הקושיות.

אמנם לכאורה יש להבין, אם כן למה נענשו בני ישראל על בכיייתם הנעלה.

אלא התורה ללמדנו באה יסוד העבודה ושורש החסידות שהאדם צריך ומצווה לעבוד את בוראו במצב בו הוא נמצא, ואל לו לחפש גדולות ונצורות ולא ידרוש לו נסיונות, אלא במצב בו העמידו אותו מן השמים, כל אחד ואחד בכל מצב שהוא, דייקא שם, באותו מדרגה, צריך לעבוד את בוראו.

הנמשות חדורי האמונות הטפלות. הפרוש אינו קדוש, כי אם משוגע והולך בטל. עוד תראו אותו רוקד ומכרכר לפנינו כאן". אמר הפריץ בזלזל.

מיד ציוה לחבוש סוסים ולרתום מרכבה בה יובא הפרש. בד בבד שלח לקרוא לכומר וביקשו ללוות אותו בדרכו אל הפרש. הכומר שכבר הספיק לשמוע על הפרש והיה לו רגש של יראת כבוד מפניו, דחה את דרישת מנהל האחוזה, ואף הציע לו לוותר על הרעיון לפגוע בפרש.

ביתנים נודע בדבורבונה כי מנהל האחוזה עומד להגיע בליווי מחנה של פרשים, על מנת להוציא את הפרש מבית המדרש ולהביאו, בטוב או ברע, אל אחות הפרץ. הרב וראשי הקהילה קיימו אסיפה מזוהרת והודיעו לציבור היהודי בעיר להישאר בבית ואפילו לא להצץ מן החלונות, כדי שלא תיווצר לגייתם עילה להכות ביהודים. אך משלחת מצומצמת שהייתה מורכבת מן הרב וראשי הקהל, הלכו לבית המדרש בו ישב הפרש כדי להמתין לבוא הפרץ ופמלייתו. הם קיוו להשפיע עליו באמצעות תחנונים ובכיות שלא לפגוע ברבי פייביש הענין הקדוש. מיד כאשר נכנס הפרץ לבית המדרש והשוט בידו מוקף באנשיו החצופים, צעד הרב לקראתו וביקש ממנו לא לפגוע בפרש בהצביעו על הפרוש המכונס בפנינתו בעיניים קשורות ואומר תהלים.

מנהל האחוזה הגיב בעיקשות והתפרץ לעבר הפרש וניסה לגבור בקולו על קולו המתנגן, אך הפרש לא נע ולא זע. הפרץ התרגז והחל להצליף בשוטו כלפי הפרש, אך לפתע נשמת השוט מידי הפרץ, כשידו צונחת אין אונים וגופו מזדעזע כאילו נתקף עווית. כאב עז פילח את ידו וחדר לכל גופו, ומפיו נמלטה צעקת "הצילו!" הפרש המשיך לזמר פסוק אחר פסוק, ופרק אחר פרק כאילו לא אירע דבר, וכמי שלא חש במתרחש סביבו.

אנשי פמליית הפרץ חללו מלחשוב על הפרש, חעקות הפסוק, והוא פקח אותן רק לקריאת התורה. הפרץ פנה אל כל הרופאים כדי לחפש רפואה למחלתו, אך לא הצליחו לדבר אתו, שכן עיניו ואוזניו היו סגורות, והוא פקח אותן רק לקריאת התורה. הפרץ פנה אל כל הרופאים כדי לחפש רפואה למחלתו, אך לא נמצא מוצא אחר מלבד קטיעת היד שהושטה לעבר הפרש. מאז, איש לא פיקפק יותר בקדושתו של הפרש, וכל בני הסביבה יהודים וגויים נוכחו בגדלותו של אומר התהלים. (ספר הזכרונות להרה"ק הרי"צ, ח"ב)

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לכם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

ברכת מזל טוב נאמנה הננו לברך את מעלת ידידינו, היקר באנשים, ראש וראשון לכל קדשים, חכו ממתקים ומחמדים, שמו הטוב הולך לפניו, הרה"ח ר' שאול שלזמבוין שליט"א לרגל שמחת נישואי הבת בשעתו"מ"צ ברכותינו מעומק לבנו, שמשמחה זו יושפע לו נא א געזונטע אידישע שמחה שטענדיג. === נודב לרגל השמחה	ברכת מזל טוב נאמנה לידידינו היקר והנעלה מחשובי אנ"ש, אשר עניונו חן נסוכה על פניו, תורה ויר"ש וחסידיה אצלו צמודים, מסור ודבוק בכל נימי נפשו לרבוהו"ק, מושמח אלוקים ואדם, הרה"ח ר' משה זאב לב שליט"א ולבנו ידידינו היקר והנעלה באנשים מחשובי אנ"ש ומקושי לרבוהו"ק בל"ג, ה"ה הרה"ח ר' מרדכי לב הי"ו - ברכפלד לרגל שמחת אידוסי הבת עב"ג בשעתו"מ"צ יח"ד שיזכו לרוב נחת ושמחה ממנו ומכל יוצ"ח, ואך טוב וחסד ידדפם כל הימים. אכ"ה.	מזל טוב נאמנה וגדיא יאה מעומקא דליבא נשגד בזה כסא דברכתא לקדם מעלת פרי עץ חיים, מרביץ תורה ויראה טהורה, אוצר כלי חמדה, חו"פ, בן כ"ק מרן אדמו"ר הקוה"ט זיע"א. ה"ה הגה"צ המשפיע רבי נחמן בידרמן שליט"א לרגל שמחת פדיון הבן לכבדו בן לחתנו הרה"ח ר' חנני יח"ש לשאל ליברמן שליט"א יהי רצון שיזכו לרוב נחת מכל יוצ"ח, ומשמחה זו יושפע תמיד שמחות באהלו מתוך בריית גופא ונה"מ.	הרבו בתפילה על האשה הרשובה מרת אלטע עטיל בת בלומא גיטל תח"י לרפ"ו"ש ואריכות ימים ושנים טובות
--	--	--	---